Lukács Izabella

Eső közben

Alszol, de itt az eső szakad
meg a kerek folytonosság fogai közt.
Kettőnk közül most ki a szabad?
Aki vizekben ázik vagy aki füröszt?

Mert miattad van, érted - talán,
hogy helyetted futok az erdő fekete
fái között minden éjszakán,
és hogy a vége az mindig az eleje.

Ha én kiérek, hagyom, hogy engem beérj
majd a kiirthatatlan pontban.
Tenyerem tarkódon, mint ágon a levél,
nem érzed, de tudod, hogy ott van.

Riadt őzek

Megmutatni akarlak, de el se mondanálak.
Nem tudlak. A falak melyik felére rejtselek?
Ablaknál a csipkeárnyék, ilyennek sejtelek,
a lámpafény feketére fakult oldalának.

Ha kérded, mosolyom meztelen. Ki csalt elő kit?
Nézem az arcod büszke, rejtett rezdüléseit,
és te majd azt mondod, így akartad, így, te magad.
Legyek a vadak közt a vágy, a vágyak közt a vad.

Jöttél némán, nesztelen, de én hittem a hangot.
Láttalak. A mezőszélben, mint a riadt őzek,
ha dacosan egymást űzve-csalva kergetőznek,
és nyomunkban szanaszét szállnak apró pitypangok.

Mégis megmaradni

holnap hajnalban fel-felsírnak a fények,
fakó és fájó foltjai az énnek.
és te megint megpróbálod összemosni, pont úgy, mint
pirosat a fehérrel, a volt és a lesz arcait.

mert ma mégis megmaradni kell,

tangózni tegnapok tévedéseivel,
a vadvirág mindig hamarabb kikel,
s keserű kristálytorkokban a halhatatlan játszik,
ha hervad a rózsa, a pipacs örökké virágzik,

mert ma mégis megmaradni kell.